

Deltager i 3 års krigen

Vi har alle forfædre, som har været med i de to slesvigske krige hhv. Treårskrigen 1849-50 og 1864, men kender vi deres historie? Her fortæller gamle Ole Christian i få og enkle ord, hvorledes hans deltagelse i Treårskrigen formede sig.

Den gamle veteran fra Treårskrigen 1848-1850– Ole Christian Sørensen fra Poulstrup

1. del

- Jeg reddede livet ved at blive i hønsehuset –

- Vi kastede de døde op i en høj bunke -

Mandag den 27. marts 1905 var der fest i Poulstrup, hvor husejer, landsbyhøker og skomager Ole Christian Sørensen og hustru Anne Thomine fejrede deres guldbryllup. Der var i dagens anledning samlet 130 gæster hos guldbrudeparret.

Krigsministeriet havde sendt en gave på 30 kr. ledsaget af en personlig hilsen fra forsvarsminister Christensen.

Det lykkedes for en journalist at få Ole Christian til at fortælle lidt om sin indsats under Treårskrigen:

”Jeg var med i alle tre års felttog og gjorde tjeneste ved 1. reserve-jægerkorps 1. kompagni som menig. Det var ikke så rart at skulle rejse hjemmefra, hvor min hustru og 6 børn stod alene tilbage, man vidste jo ikke, om man skulle se dem igen.

Da jeg kom ind, blev jeg straks udtaget til kompagniskomager. Af den grund havde jeg for det meste fri, og jeg kom heller ikke på vagt, men når det gjaldt for alvor, måtte jeg med.

Vi lå i Fredericia (1849). Vi måtte tage det, som det kunne falde sig. Jeg boede i et hønsehus, og der havde jeg værksted og soveværelse. Dagen før den nat, da udfaldet skete, havde min kaptajn sagt til mig, at vi nok kom ud i nat, og der ville blive kaldt på mig.

Klokken 2 om natten vågnede jeg ved, at de skød. (Slaget ved Fredericia 6. juli 1849 også kaldet Udfaldet fra Fredericia var et slag i Treårskrigen. Byen var blevet indesluttet af slesvig-holstenske oprørere)

Jeg stod straks op og tænkte på at gå ud til de andre; men så tænkte jeg igen: Bliver du skudt, og du er borte fra dit kompagni, vil de aldrig få noget at vide om dig hjemme, og så gav jeg mig lidt tid.

Det varede ikke længe, før de begyndte at komme ind med sårede og døde. Det var grueligt at se. Lægerne var blodige fra øverst til nederst. Jeg tænkte nu, at når jeg ikke var kommet med ud, kunne jeg dog gøre nogen nytte hjemme ved at hjælpe de sårede, og der var nok, der trængte til hjælp. En råbte: Kom og hjælp mig! En anden råbte: Giv mig vand.

De kom nu ind i byen med mange døde og en sergent sagde til mig: Du kan jo hjælpe at bære dem ind. Vi bar de døde ind i kapellets kælder, hvor vi lagde dem på gulvet i tre rækker. Snart var der ikke plads til flere lig, og vi spurgte, hvad vi skulle gøre. Der blev svaret, at vi kunne blive ved at smide ovenpå. Det gjorde vi så, og blev ved at kaste de døde op i en høj bunke.

Til at begynde med var vi dygtig kede af det, men det varede ikke længe, før vi tog det helt gemytligt og kunne le, når en trillede ned igen. Det kan ingen nok forstå.

Jeg deltog i slaget ved Isted og Gudsø og i flere småtræfninger. En dag var en fjendtlig kugle mig så nær, at den ramte min bajonet, men jeg undgik at blive såret, og kunne således ved krigens slutning vende uskadt tilbage til mit hjem og min familie.”

Den gamle landsoldat sluttede sin beretning og festmiddagen ventede.

Ole Christian Sørensen var født 13. august 1819 – og døde 24. marts 1907.

Tusind tak til Susanne Riismøller for hendes store hjælp ved udarbejdelsen af indlægget.

Historien om Ole Christian Sørensen fortsættes i næste uge.

Kilder: Nordjyske lokalaviser 1905, Susanne Riismøller m.m. (18-290)